

светата бащина земя, за която на всички биятъ сърдцата отъ вълнение.

При сипване на зората, на 6 юлий 1868 година четата, натоварена въ ладията, приближава къмъ българския брѣгъ при с. Вардимъ, Свищовско. Тукъ съвсемъ неочаквано гъркѣтъ, стопанинъ на ладията, изгърмява съ пищова си. Спускатъ се всички, биятъ го и искатъ да го доубиятъ, защото недопускатъ, че това е поради небрежностъ и смѣтали, че искалъ да даде знакъ на турскитѣ граничари на българския брѣгъ.

— Да го убиемъ! — викатъ едни.

— Да го хвърлимъ въ Дунава!

— Той ни предаде на турцитѣ!

Хаджията се намѣсва.

— Не бива да започваме съ грѣцка кръвъ.

Оставете го. Стига му че го набихте.

Щомъ приближаватъ родниятъ брѣгъ, още е утриненъ здрачъ, когато ладията спира, слагатъ се нѣколко дѣски, слизатъ най-напредъ десетниците. Караджата стои въ ладията и дава команда да се пази редъ.

Едва току що вече сж стъпили на брѣга, въ здрачината се задаватъ турскитѣ граничари и питатъ на турски:

— Кой е тамъ?

— Ваши хора! — вика Караджата. —
Ще ни видите!